

*„Ne feledd a tért, ahol elesetek ők,
a földet se feledd, bárhol hulltak el ők,
fajtánk hű férfiai,
az a föld szent ügy hős-helye lett.”*

Illyés Gyula „Ne feledd a tért” című versében a hősök emlékezetére szólít bennünket. S pontosan ezért vagyunk ma itt, együtt, a Március 15. téren, Párkányi Péter szobrászművész Áldozati emlékműve előtt, hogy hőseinkre emlékezzünk.

Tisztelt Kormány megbízott Úr, Tisztelt Polgármester Úr, Tisztelt Emlékezők!

A magyar hősök emlékének megörökítése, az utókornak olyan kötelessége, amely önbecsülésünk, nemzeti azonosságtudatunk megtartásának alapvető feltétele. Erkölcsi követelmény, hogy a magyar hősök emléknapján, méltó ünnepség keretében rójuk le hálánkat a nemzet hősei előtt.

Magyarországon, minden esztendő májusának utolsó vasárnapja A MAGYAR HŐSÖK EMLÉKNAPJA, melynek eredete az első világháború idejére tehető. 1915-ben báró Abele Ferenc vezérkari őrnagy levelet intézett gróf Tisza István miniszterelnökhöz, intézkedését kérve, hogy állítsanak maradandó emléket az I. világháborúban elesett hősöknek. A miniszterelnök erre vonatkozó törvény-előterjesztését a Képviselőház elfogadta, IV. Károly király pedig az 1917. évi VIII. törvénycikkben határozatba foglalta. A határozat leglényegesebb mondata így hangzott: „Minden község és város méltó emléket állítva örökítse meg mindazok nevét, akik életüket áldozták a veszélyben forgó haza védelmében.” Így már 1917-ben megkezdték országszerte, a ma is látható, I. világháborús emlékművek felállítását.

Újabb előrelépést jelentett az 1924. évi IV. törvénycikk, amely március 15-e és augusztus 20-a mellett „Hősök Emlékünnepé” néven nemzeti ünnepné nyilvánította május utolsó vasárnapját. E nevezetes napon a templomokban külön imát mondtak a hősi halottakért, s azt állami rendezvényekkel kapcsolták össze.

1943-ban elrendelték, hogy a II. világháború hősi halottainak neve is felkerüljön az I. világháborús emlékművekre.

Az országos megemlékezések egészen 1944-ig tartottak, amikor is monumentális ünnepségsorozattal emlékezett az ország. József nádor még országzászlót is avatott a fővárosi Szabadság téren. 1945-ben a Hősök emléknapja azonban már nem számított nemzeti ünnepnek. 1946-tól pedig elmaradtak a hivatalos megemlékezések is. Az országvezetés kiadta a parancsot: Május utolsó vasárnapján ezután nem lehet a hősöket ünnepelni!

A II. világháborút követő, több mint négy évtized az internacionalizmusról szólt. A hatalom bitorlóinak legfőbb célja az volt, hogy a hazaszeretet érzését száműzzék a magyar emberek szívéből, lelkéből, továbbá, hogy a magyarságtudat is feledésbe merüljön. Évtizedekig lehetetlen volt nyilvános helyen háborús áldozatokról, hősökről beszélni. Pontosan azért, mert az elesettek példát mutattak hazaszeretetből, kötelességtudatból, helytállásból. Teljesen idegen érdekek kényszerítették országunkat a II. világháborúba, s kerültek katonáink a frontok vágóhídjára, hogy életüket áldozzák. S nem hogy hősöknek, de egyenesen a „felszabadító hadsereg” ellenségeinek minősítették őket.

A harcokat túlélők sem jöhettek mindannyian haza. A hadifogságba került katonák közül sokan - sanyarú életkörülményeik miatt - távoli, idegen földön veszítették életüket. S a „málenkij robotra” elhurcoltak többségére is ugyanez a sors várt.

A kenyérkereső nélkül maradt családok semmilyen támogatásban nem részesültek. Éppen ellenkezőleg! Számukra a hátrányos megkülönböztetés, a kirekesztő bánásmód jutott osztályrészül.

Kötelességünk megemlékezni a megözvegyült asszonyokról, akik legfőbb támaszukat: a férjüket veszítették el a küzdelmekben, s emiatt a gyermeknevelés, a családfenntartás minden gondja-baja rájuk hárult. Nem volt idejük gyászolni, szomorkodni. Hatalmas akaraterővel tartották a lelket csonka családjukban, nevelték fel félárván maradt gyermekeiket. Tették a dolgukat! Ha kellett sebesülteket ápoltak, üldözötteket menekítettek, ha kellett takarították a romokat, s mindennapi áldozatos munkájukkal hozzájárultak ahhoz, hogy hazánk magára találjon. Méltán megérdemlik Ők is az utókor részéről a megbecsülést, a tiszteletet!

Az első és a második világháború hőseiről Magyarországon 1989. május 29-én emlékeztek meg ismét nyilvánosan, Szekszárdon. Az első állami rendezvényt 1990-ben tartották. Az előzményekre építve a 2001. évi LXIII. törvény ismét „A magyar hősök emlékünnepévé” nyilvánította minden esztendő május hónapjának utolsó vasárnapját, egyúttal kiterjesztve azt minden hősré, aki hazánk több mint ezer éves története során életét áldozta vagy kockáztatta az ország érdekében. Beleértve az 1956-os forradalom hőseit is, akikért évtizedeken át nem szólt, nem szólhatott a harang.

S nem lehet elmenni szó nélkül amellett sem, hogy az utóbbi évtizedekben, a Magyar Honvédség katonái, számos esetben és helyen, kiveszik részüket a nemzetközi békefenntartásban. Sajnos ezeknek a misszióknak is voltak súlyos sérültjei, halálos áldozatai. Szóljon a megemlékezés Őértük is! Hősies helytállásukért a tisztelet Nekik is kijár!

Tisztelt Emlékezők!

Beszélnünk kell arról is, hogy Magyarország ma is harcot folytat, még ha nem is katonákkal, s harci eszközökkel. Amiért most, fegyvertelenül harcolnak országunk vezetői, az is **honvédelem a javából**, még ha nem is így látják egyes itthoni- és külföldi körök. Sőt a hazai ellenzék, az Európai Unió prominensei, egyes tagállamainak vezetői és politikusai nagyon is rossz szemmel nézik, hogy Magyarország gátat vetett az országhatárainkon illegálisan, ellenőrizhetetlenül beáramló migránsáradatnak. Nyíltan támadják hazánkat, elfeledve, hogy évszázadokon át a nyugat védelmezői, védőbástyái voltunk. Miniszterelnökünk migránsügyben többször hallatta hangját, s tett ajánlásokat is. Többek között azt, hogy nem a bajt kell Európába hozni, hanem a segítséget kell odavinni, ahol a baj van. Bár napjainkban már tapasztalható némi pálfordulás ezügyben, azonban még mindig többségben vannak azok, akik a migránsok ellenőrizetlen befogadásán és kötelező jelleggel történő szétosztásán munkálkodnak, akik elítélik hazánkat, akik a nemzetek Európája helyett, Európai Egyesült Államok létrehozására törekednek. S nem látják, vagy nem akarják látni, hogy a bevándorlók féktelen befogadása a polgári és keresztény Európa végét, halálát jelenti.

Tisztelt Emlékezők, Tisztelt Honfitársak!

Folytonos küzdelmet kell folytatnunk ma is, mint ahogy azt tették elődeink történelmünk során, hosszú évszázadokon át, Európa, hazánk és a magyar nemzet fennmaradásáért.

Itt, az Áldozati emlékműnél, ahol hamarosan elhelyezésre kerülnek a megemlékezés koszorúi, virágai, emlékezzünk az édesanyákra, akik fiaikat, a feleségekre, akik férjeiket, a gyermekekre, akik édesapjukat, szüleiket veszítették el a küzdelmekben. De emlékezzünk a hátország vétlen, civil áldozataira is. S örök hálával és tisztelettel hajtsunk fejet a világégésekben életüket vesztett sokszázezer magyar katonára, s nagymúltú történelmünk mindenkori hőseire emlékezve, akik vérüket és életüket adták **népünkért, nemzetünkért, Valamennyiünkért!**

Végezetül hadd idézzem Sajó Sándor költő gondolatait:

*„Mind hű volt, s pompás férfi mind,
Kikről legendát sző a tél,
Szemük a sírból ránk tekint,
Halkabban járjon, aki él!”*

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

Horváth Csaba, a Polgári Egyesület Szombathelyért elnöke